

РЕШЕНИЕ

№ 139

гр. Стара Загора, 18.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и втори март през две хиляди двадесет и
трета година в следния състав:

Председател: Даниела К. Телбизова-Янчева

Членове: Мариана М. Мавродиева
Николай Ил. Уруков

при участието на секретаря Таня Д. Кемерова Митева
като разгледа докладваното от Даниела К. Телбизова-Янчева Въззивно
гражданско дело № 20235500500166 по описа за 2023 година

Производството е образувано по въззивна жалба, подадена от О. М. Р. от гр.С.З., чрез адв.Г. И. против решение № 1137 от 29.12.2022г., постановено по гр.д. № 972/2022г. по описа на Районен съд – Стара Загора, с което е осъден да заплати на въззиваемата К. И. В. сумата в размер на 1000 лева, ведно със законната лихва, както и 275 лева представляващи направените по делото разноски.

Въззивникът обжалва първоинстанционното решение. Счита, същото за необосновано, немотивирано, неправилно, недопустимо, незаконосъобразно, в разрез с материалния закон и практиката на ВКС, а правните изводи на съда за неправилни. Сочи, че доказването на правото на собственост може да стане по реда на Закона за собствеността със сделка, давност или по друг начин установен със закона. Цитира се чл.77 от ЗС. Въззивникът твърди, че няма свидетели по делото, които да свидетелстват, че са присъствали непосредствено на такива сделки, където той да е придобил собствеността върху процесното куче или свидетели, които да свидетелстват, че е придобил собствеността върху процесното куче по давност. Посочва, че няма документи и доказателства по делото за това, че О. Р. е собственик на процесното куче. Още повече, че той не живее на адреса, на който се намира процесното куче, няма никакво отношение нито към този имот, нито към това куче. Твърди, че тъста и тъща му, М. и М. А. се грижат за процесното куче, хранят го и дори са сключили споразумение с ищцата. Въззивникът твърди,

че именно те са собствениците на процесното куче и те имат интерес да прехвърлят част от вината си на друг. Счита, че и разпитаните свидетели не са безпристрастни, като единия е съпруг на ищцата, а другият е брат и като такива имат явен интерес от изхода на делото. Твърди, че абсолютно недоказана в процеса остава връзката на въззивника с настъпилите вреди и качеството му на деликвент в съдопроизводството. Моли да бъде отменено обжалваното решение и постановено ново, с което бъдат отхвърлени изцяло предявените от ищеца искове срещу въззивника, като неоснователни. Моли да му бъдат присъдени и направените разноски по делото съгласно чл.78 от ГПК за двете съдебни инстанции.

Въззиваемата К. И. В., чрез пълномощника си адв.Н.М. от гр. С.З., с който взема становище, че жалбата е допустима, но разгледана по същество е неоснователна. Сочи, че въззивната жалба фактически преповтаря всички изложени пред първата инстанция аргументи за недължимост, които обаче са намерили своите коментари от страна на съда в мотивите на съдебното решение. Посочва, че съдът е обсъдил всички възражения на ответника О. Р. и е изложил убедителни изводи защо не ги споделя. Твърди, че изводите на първоинстанционният съд са правилни и законосъобразни, а аргументите, с които въззивникът ги атакува са несъстоятелни. Моли да бъде оставено в сила постановеното първоинстанционно решение.

Съдът, като обсъди направените в жалбата оплаквания, извърши проверка на обжалвания съдебен акт, съгласно разпоредбата на чл.271 ал.1 от ГПК, при съвкупната преценка на доказателствата по делото, намери за установено следното:

Предявен е иск с правно основание чл. 52, вр.чл. 50, вр. чл. 45 от ЗЗД.

Ищцата К. В. първоначално е претендирала обезщетение за неимуществени вреди, в размер на 5000 лв., за причинените ѝ болки и страдания, състояние на страх, тревожност и безсъние, вследствие нахапване на 10.09.2021г. от куче, като иска е насочен срещу солидарните ответници - О. Р., като собственик на кучето, и М.А. и М.А. - лица, под чийто надзор се е намирало кучето.

С влязло в сила протоколно определение от 20.06.2022г. съдът е одобрил постигната между ищцата и ответниците М.А. и М.А. спогодба, като е осъдил последните да заплатят на ищцата сумата от 4000 лв., представляваща обезщетение за причинените ѝ вследствие нахапванията от куче на 10.09.2021г. неимуществени вреди.

С оглед на изложеното, производството по делото продължава по предявения иск против ответника О. Р..

Ищцата К. И. В., чрез пълномощника си, твърди в исковата молба, че на 10.09.2021г., недалеч от дома ѝ, била жестоко нахапана от куче, Около 12 ч. на сочената дата ищцата извела от дома си, находящ се в гр. С.З., кв."Кольо Ганчев", да разхожда собственото си (на нея и на съпруга ѝ В.В.) мини куче - порода „Йоркширски териер". Нейната улица била в западния край на квартала, в посока юг-север. В северния край на улицата имало цех на фирма

„Кумир-СИ”. Последната къща, от западна страна, била с номер 59 (на ***). От двора на тази къща, тичайки, изскочило едно момиче, което викало: „Пази си кучето!”. Ищцата дръпнала веднага поводата на йоркширския териер, за да го вземе в ръка, но докато го направи, след момичето на скорост излязло на улицата един голям черен питбул - едро, мускулесто куче, което директно захапало кучето на ищцата за тялото и започнало да го мята във въздуха, въртейки главата си. Тъй като ищцата се развикала и се опитала да отскубне териера от зъбите на питбула, същият пуснал мини кучето, но захапал лявата ръка на ищцата, над китката. Прималяло ѝ от болка и започнала да вика за помощ. Кучето не я пускало, стискало със зъби и ръмжало. Паднала на земята. От ръката ѝ течало кръв, която се стичала и по муцуната на кучето. Кръвта изцапала дрехите ѝ. Потекла и на земята. Кучето не ѝ пускало ръката. Събрали се хора, които взели да викат на кучето. То само ръмжало, но не пускало ръката ѝ. Прилошало ѝ. Започнала да губи съзнание. Чувала сякаш в просъница някакви мъжки гласове, които викали „Отворете му устата! Отворете му устата!”. Някой успял да отвори захапката на кучето и едва тогава то я пустило. Ищцата била изцапана в кръв и изпитвала неопишуема болка. Събрали се хора ѝ помогнали да стане. Едва стояла на краката си. Била откарана в Бърза помощ, където ѝ била зашита раната, били ѝ поставени инжекции и дадени обезболяващи. След направена рентгенова снимка, се установило, че костта на ръката ѝ не е счупена, но сериозно е пострадало сухожилието, което било и причина ищцата и понастоящем да не може да си служи с ръката си.

Ищцата твърди, че първата нощ след инцидента не успяла да заспи от силните болки в ръката си. Подобна била ситуацията и в следващите няколко дни — наложило се наред с обезболяващите да приема и успокоителни. Не можела да движи ръката си, а от там и нищо да не може да върши с нея. Твърди, че до настоящия момент лявата ѝ ръка се възстановява, като все още личат белезите по нея. Вследствие инцидента, не можела да ходи на работа, което наложило ползването на болнични за дълъг период. Това допринесло за освобождаването ѝ от работа, като към момента на подаване на исковата молба е все още безработна. Твърди, че понастоящем лявата ѝ ръка не е пълноценна. Нощем продължавала да я наболява, въпреки приема на много лекарства. Изпитвала болки и през студено време. Използвала само дясната си ръка. По-страшно за нея, обаче се оказало увреждането на психиката ѝ, което настъпило в по-късен момент. Страдала от безсъние, като при всяко затваряне на очите излизала картината, в която кучето ѝ захапвало ръката. Тази картина се появявала и в сънищата ѝ. При излизане навън, имала усещането, че от всеки двор, от всеки ъгъл, всеки момент към нея ще се спусне голямото черно куче. Изпадала в паника, когато по улицата се размине с човек, който води по-голямо куче. Поради тези страхове, ищцата преустановила разходките на нейния йоркширски териер - държала го само в двора.

Не по-малко обидно за ищцата било, че след инцидента собственика на

кучето не я потърсил, не се е обадил да се извини или да се поинтересува за здравословното ѝ състояние. Състоянието, в което се намирала и уврежданията, които претърпяла, съчетано с пасивното поведение на собственика на кучето, я провокирали да подаде сигнал до Прокуратурата, за да бъде извършена проверка по случая с цел установяване извършено ли е престъпление по чл.325в от НК, както и да бъдат предпазени и други хора от ужаса, който я е сполетял.

Месец след подаване на сигнала получила Постановление на Районна прокуратура Стара Загора, с което се отказвало образуване на досъдебно производство по случая, тъй като причинените ѝ „телесни увреждания” имат характера на лека телесна повреда. Поради това и тъй като счита, че отговорност следва да понесе и собственика на кучето — ответника О. М. Р., предявява настоящия иск. Обстоятелствата, че ответникът О. М. Р. е собственик на кучето и че го поверил на М.А. и М.А. да се грижат за него, се установявали в хода на извършената проверка от страна на разследващите органи по преписка УРИ: 824500-454/2022г, по описа на Първо РУ на МВР Стара Загора, образувана по подадения от ищцата сигнал до Прокуратурата. Солидарността в отговорността на собственика и на лицата, под чийто надзор се е намирала вещта (в случая кучето), произтичала от разпоредбата на закона.

С настоящата искова молба ищцата претендира от ответника възмездяването на неимуществените вреди, които претърпяла от нападението на кучето - от неговия собственик. Тези неимуществени вреди се изразявали в претърпените от нея физически болки и страдания от ухапването на кучето, както и психическите такива - състояние на страхова невроза, тревожност и безсъние, които продължавали и до настоящия момент. Твърди още, че медицинско лечение претърпяло и Йоркширския ѝ териер, който пръв бил ухапан от процесното куче. Това било видно от приложените клинични протоколи № 6535 на п.н.5053 от 13.09.2021г.; № 6617 на п.н.5053 от 14.09.2021 г. и № 6739 на п.н.5053 от 18.09.2021 г. и ветеринарна рецепта от 13.09.2021г.

Ищцата моли съда да осъди ответника О. М. Р., в качеството му на собственик на кучето, причинило уврежданията, да ѝ заплати сумата от 1000 лева, представляваща стойността на претърпените от нея неимуществени вреди — физически болки и страдания, които са продължили шест месеца и продължават и към момента на депозиране на исковата молба, състояние на страх, тревожност и безсъние, вследствие нахапванията, които получила от нападението на собственото на ответника куче на 10.09.2021 г., ведно със законната лихва върху дължимата главница от момента на завеждането на иска до окончателното изплащане на дължимите суми. Моли да ѝ се присъдят и направените съдебни и деловодни разноски.

Ответникът О. М. Р., в законоустановения срок не е депозирал писмен отговор на исковата молба.

Пред първоинстанционния съд в открито съдебно заседание ищцата се

представлява от пълномощника си, който поддържа изцяло предявения иск. Ответникът се явява лично в съдебно заседание, заедно с упълномощения си представител, които пледира за отхвърляне на иска.

По делото не се спори, че на 10.09.2021г. ищцата, разхождайки кучето си „Йоркширски териер“, недалеч от дома си, е била ухапана от куче, порода „Питбул“. Безспорно е установено, че кучето, което е нападнало ищцата е било оставено под надзора и грижите на М.А. и М.А.. Спорно по делото е дали ответникът О. Р. е собственик на кучето.

Вследствие настъпилия на 10.09.2021г. инцидент, ищцата подаде жалба до РП - Стара Загора, по която е била образувана преписка с вх. № 824500 - 454/11.01.2022г. Предвид реализиране на административнонаказателна отговорност за ответника О. Р., по делото са постъпили документи от Община Стара Загора, съдържащи се в образуваната пр. преписка № 200/2022г., по описа на РП - Стара Загора. Установява се, че с Постановление за отказ да се образува досъдебно производство изх. № 200/14.02.2022г./представено по делото/ РП - Стара Загора е отказала образуването на досъдебно производство и е прекратила преписката, поради липса на осъществен състав на престъпление от общ характер. В мотивната част на постановлението, както и в приложената докладна записка, се посочва, че грижи за кучето се полагали лицата М.А. и М.А., като собственик на кучето бил техният зет - О. Р.. В тази насока са и приложените писмени сведения на последните лица. Ответникът О. Р. в писмени сведения е заявил, че кучето не е регистрирано в БАХБ и в Община Стара Загора.

Видно от съдебномедицинско удостоверение № 179/2021г., изготвено от д-р Стаматов - съдебен лекар при УМБАЛ „Проф. Д-р Ст. Киркович“ АД гр. С.З., при извършения на 13.09.2021г. на ищцата преглед са констатирани рани от ухапване от куче в областта на лява гривнена става, които са от действието на твърди тъпоръбести предмети, каквито са кучешките зъби и отговарят да са получени по време и начин, посочени от ищцата - на 10.09.2021г., след ухапване от куче „Питбул“. Описаните увреждания са причинили на ищцата временно разстройство на здравето, неопасно за живота. Видно от представените болнични листи, за периода 13.09.2021г. - 12.10.2021г., ищцата е ползвала болничен отпусък.

По делото са изслушани свидетелите В.В. и Т.М.. Същите твърдят, че вследствие настъпилия на 10.09.2021г. инцидент, ищцата ежедневно е ходила на превръзка, като е изпитвала силни болки. Заради увреждането на ръката ѝ, и заради продължителния период на болнични, ищцата била освободена от работа. Вследствие инцидента, ръката на ищцата изтръпвала, като има и непрестанни схващания на палеца на увредената ръка, което създавало пречки при осъществяване на домакински дейности. Според свидетелите, болките на ищцата продължават и понастоящем, като все още има и белези от нахапването по ръката ѝ. У ищцата се породил страх при извеждането на кучето ѝ, поради което тези разходки от нейна страна били преустановени.

Съдът кредитира показанията на свидетелите с доверие, като същите

съобразно изискването на чл. 172 от ГПК са преценени с останалите данни по делото и тяхната възможна заинтересованост.

Съгласно разпоредбата на чл. 50 от ЗЗД, за да бъде ангажирана отговорността на собственика и/или на лицето, под чийто надзор се намират вещите, следва да бъдат установени причинени вреди (имуществени и/или неимуществени) от вещи, които вреди да са в причинно-следствена връзка с поведението на съответната вещ. Съгласно чл. 50 от ЗЗД за вредите, произлезли от вещи, отговарят солидарно собственикът и лицето, под чийто надзор те се намират, като за разлика от общата отговорност по чл. 45 ЗЗД, отговорността по чл. 50 ЗЗД не се обуславя от вината на отговарящите - собственикът и/или надзираващият, а от връзката между вредите и свойствата/поведението на самата вещ. В конкретния случай, доколкото се касае за вреди, за които се твърди, че са причинени от животно-куче, то за да се ангажира отговорността на ответника на основание чл. 50 от ЗД, е необходимо да се установи, че ответникът е собственик на животното; че са нанесени вреди на ищеца; че животното с вредоносните си качества е причинило тези вреди. Съобразно разпоредбата на чл. 45, ал. 2 от ЗЗД, вината се предполага до доказване на противното.

По делото не е спорно, че на сочената дата 10.09.2021г. куче порода „Питбул“ е нападнало ищцата, като кучето е било под надзора и грижите на М.А. и М.А..

Фактът, че ответникът О. Р. е собственик на кучето порода „Питбул“, е установено по категоричен начин. По делото не се спори, че кучето не е регистрирано в системата на БАБХ, поради което допустимо се явява установяване собствеността на кучето с други доказателствени средства. Видно от постъпилите от Община Стара Загора документи, съдържащи се в пр. пр. № 200/2022г., по описа на РП Стара Загора, безспорно се установява, че въпросното куче, към датата на инцидента, е било оставено под надзора и грижите на сем. М. и М. А. - тъст и тъща на ответника О. Р.. В тази насока са и свидетелските показания на св. В.В.. Видно от писмените сведения на ответника Р., същият описва подробности, характеризиращи кучето - относно порода, тегло, като заявява, че кучето не е регистрирано в нито една институция. Посочва също, че от м. юни 2021г. не живее на адреса и грижи за кучето полагат М. и М.А..

С оглед събраните доказателства, съдът приема за установено по категоричен начин, че собственик на кучето, нападнало на 10.09.2021г. ищцата, е ответникът О. Р.. Вследствие нападението, от страна на кучето, на ищцата са причинени неимуществени вреди. Съгласно чл. 35, ал. 2 от Закона за защита на животните, собственикът е длъжен да предотврати всяка проява на необоснована агресия на кучето, проявена на обществени места и при ситуации, застрашаващи живота или здравето на хора или животни. Съдът намира, че ответникът О. Р., като собственик на въпросното куче, е нарушил разпоредбата на чл. 35, ал. 2 от Закона за защита на животните.

С оглед на гореизложеното, въззивният съд намира, че са налице

предпоставките на фактическия състав на разпоредбата на чл. 50 от ЗЗД и по делото са установени всички негови елементи, поради което предявения срещу ответника О. Р. иск е доказан по основание.

При определяне конкретния размер на причинените неимуществени вреди, съдът следва да се ръководи от въведения в чл. 52 ЗЗД критерий за справедливост.

От доказателствата по делото се установява, че вследствие ухапването по лявата ръка на ищцата, същата е претърпяла хирургична интервенция, което неимоверно е било съпроводено с болки и страдания. Такива болки и страдания ищцата продължава да търпи и понастоящем - видно от свидетелските показания, палеца на увредената ръка получава постоянни схващания. Установява се, че уврежданията на лявата ръка на ищцата са ограничили възможността ѝ да осъществява домакински дейности, както и да си служи с тази ръка - видно от представените болнични листи, К. В. е работела по трудово правоотношение на длъжността „Мебелист“. Безспорно, с нанесените рани от ухапването, за ищцата е било невъзможно да продължи да осъществява трудовите си функции. Установява се още, че вследствие инцидента с процесното куче, и появилия се у ищцата страх, същата е преустановила разходките навън с домашния си любимец, което обуславя и наличието на психически травми.

Размерът на обезщетението за претърпените неимуществени вреди се определя от съда по справедливост на основание чл. 52 от ЗЗД. Понятието "справедливост" съгласно ППВС № 4/64 г. не е абстрактно понятие, поради което не предпоставя хипотетичен размер на дължимото в хипотезата на неимуществени вреди, причинени от деликт, обезщетение, а всякога е свързано с преценката на определени конкретно съществуващи обстоятелства, както с общественото разбиране на определени съществуващи обстоятелства. Размерът на обезщетението за претърпените от деликт морални вреди трябва да е съразмерен с техния действителен размер, който е обусловен както от характера, продължителността и интензитета на конкретното неблагоприятно въздействие върху личността на пострадалия, така и от икономическата ситуация в страната към момента на увреждането и установената в тази насока съдебна практика. Предвид степента на търпените негативни емоции, техния интензитет, както и периода на възстановяване и обстоятелството, че са налице остатъчни проявления от преживяното у ищцата и все още страх, свързан със случилото се, съдът намира за справедлив спрямо преживените от ищцата неимуществени вреди размер на обезщетение сумата от 1000 лв., в какъвто размер е и предявения иск. Върху така определената сума следва да се присъди и законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба в съда - 14.03.2022г., до окончателното ѝ изплащане /както е поискано с предявената искова молба/.

Предвид гореизложените съображения, настоящата инстанция намира, че обжалваното решение е правилно и законосъобразно изцяло, поради което следва да бъде потвърдено като такова. При постановяването му не са

допуснати нарушения на материалния и процесуалния закони, изводите съответстват на събраните по делото доказателства.

Водим от горните съображения, въззивният съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 1137 от 29.12.2022г., постановено по гр.д. № 972/2022г. по описа на Районен съд – Стара Загора.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____